

[N. Neergaard.]

jeg var, forelagde Forslag om Lille Bælts Broen. Der var mange, som da var imod Lille Bælts Broen, ikke sagligt imod den, lige saa lidt som nu, men imod den paa Grund af „Tiderne“. Jeg antager ikke, at der er ret mange af dem, som ikke nu siger: det var godt, vi fejede dette Hensyn til Side og fik bygget denne Lille Bælts Bro, som vil blive et saa stort trafikalt Fremskridt for vort Land.

For mig er der kun eet Hensyn, der er afgørende — eller to, kan jeg maaske sige — for, hvorvidt man i daarlige og usikre Tider bør gaa til store Foretagender, der strækker sig ud over en Aarrække, hvor intet Menneske kan forudse, hvordan de økonomiske Forhold vil stille sig. Det ene Hensyn er dette: Er det et Foretagende, som i sig selv har økonomisk Berettigelse? Er det et Foretagende, som vil være i Stand til, alle Forhold taget i Betragtning, at forrente den Kapital, der er anbragt i det? Hvis man mener, det er det, skal man tage fat derpaa, selv om Tiderne er daarlige. Og det andet Hensyn, der skal tages, er det, om Foretagendet betyder et almindeligt kulturelt Fremskridt for Landet, om det opfylder vigtige Statsopgaver, som man saavel i gode som i onde Tider skal have for Øje.

Jeg mener, at man med Hensyn til dette Lovforslag kan svare ja til begge Dele. I et Land, der som vort er splittet ved Bælt og Sund, er det en betydelig national Opgave, saavel som en økonomisk, at knytte Landsdelene nærmere til hinanden ved faste og gode Forbindelsesmidler, og jeg mener, at den Forbindelse, her skabes mellem Lolland-Falster og Sjælland, vil være af uvurderlig Betydning for vort Lands almindelige økonomiske Udvikling.

Det andet Spørgsmaal, om det kan betale sig, om det kan forrente Kapitalen, er jo besvaret af den højtærede Trafikminister gennem de Anmærkninger, der ledsager dette Lovforslag — og jeg mener besvaret paa en tilfredsstillende Maade. Naar saa dertil kommer de indirekte Fordele — der ikke lader sig regne ud i Penge —, som dette Foretagende vil bringe, saa mener jeg, man kan sige, at det vil mere end forrente sig.

Det er aldeles utvivlsomt, at den Tilstand, som Overfarten mellem Falster og Sjælland befinder sig i, er højest utilfredsstillende, og det er noget, som er gaaet ind i Udlandets og i vore nordiske Naboers Bevidsthed, at den er det, denne Raslen frem

og tilbage, denne efter deres Mening unødige Forsinkelse, harmer dem, naar man dog her i Landet gennem saa lange Tider har været enig om, at der burde skabes en rationel Løsning af Spørgsmaalet ved Bygning af en Bro.

Vi har haft svært ved at kæmpe mod Sassnitz-Trällebrog-Ruten. Det stærkeste Vaaben, man kan lægge i vor Haand, i Arbejdet for at faa vor Rute frem paa den Førsteplads, som den bør have, er netop at bygge denne Bro. Hvis det sker, vil det betyde, at vi vil faa en meget væsentlig større Trafik fra Norden over vor Rute, end vi har haft tidligere. Statsbanerne har jo Reklameafdelinger omkring i Udlandet, og det skulde da være meget daarlige Reklamechefer — hvad jeg ikke tror, det er —, hvis de ikke med Fynd og Klem kunde benytte denne Bros Anlæg, Billeder af den o. s. v., til at gøre det klart for Alverden, hvad vi sætter ind paa denne Forbindelse, og hvad den betyder.

Saa kommer det andet: Den Automobilrute over Rødby til Femern, som jeg ligesom det ærede Medlem Hr. Drachmann tror vil faa overordentlig stor Betydning, naar den til sin Tid kommer, vil først faa Mulighed for at blive en almindeligt benyttet og yndet Rute for hele Norden ved Anlægget af den faste Bro. Altsaa, baade for Automobiltrafikken og for Jernbanetrafikken vil der herigennem være skabt en meget betydelig Forbedring, og vor Forbindelse vil faa en Tiltrækningskraft, som den nu maa savne.

Jeg er ikke Optimist — det har jeg aldrig rost mig af, og det er jeg heller ikke —, og særlig hvad den nuværende Situation angaar, er der maaske faa, der ser saa mørkt paa den som jeg, men jeg mener, at naar der her foreligger Forslag af saa stor Betydning for ret betydelige Dele af vort Land — og her skal jeg særlig fremhæve, at de paagældende Amtsråds Tilslutning og deres Villighed til at bringe Ofre jo er det bedste Vidnesbyrd om, hvor stor Betydning de tillægger det —, naar der saaledes fra de særligt interesserede i de paagældende Landsdele er vist denne Interesse, og naar det kan forudses, at de Penge, der anbringes, ikke alene vil forrente sig, men mere end det, naar det skaber Muligheder for Forbindelse gennem vort Land i Fremtiden, som vi ellers maatte savne, ja, saa mener jeg, der er saa mange Grunde, der taler derfor, at man ikke kan tilbagevise et Forslag som dette.

Selv i daarlige Tider, og selv om man er aldrig saa lidt Optimist, maa man ikke